

Postihallituksen

1918. Yleinen kirjelmä. N:o 41.

Saksan postihallinto on huomauttanut Postihallitukselle, että muutamat Suomen postikonttorit pikkumaisen kirjaimellisesti tulkitsevat Pääliittokirjan toimitusohjesäännön XVIII artiklan 1 §:n määräystä siitä, että tavaränäytelähetykset eivät saa sisältää mitään esineitä, joilla on kauppa-arvoa, palauttaen tämän säännön perusteella tavan takaa Saksan postitoimistojen tavaränäytteinä kuljettaviksi hyväksymiä lähetyksiä, sekä pyytää Postihallitusta ryhtymään tarpeellisiin toimenpiteisiin, jotta mainittu epäkohta, joka antaa aihetta yhtämittäisiin oikeutettuihin valituksiin kauppa- ja teollisuuspiirien puolelta, tulisi korjatuksi.

Tämän johdosta, ja koska Postihallituksen yleinen kirjelmä N:o 7507 huhtikuun 19 päivältä 1911 saattaa antaa aihetta valituksenalaiseen menettelyyn, katsoo Postihallitus tarpeelliseksi huomauttaa postitoimistoille, että yllämainitun määräyksen ahtaasti kirjaimellinen tulkinta on ristiriidassa Pääliittokirjan hengen kanssa sekä veisi, johdonmukaisesti kehitettynä, siihen lopputulokseen, ettei juuri minkäänlaisia esineitä voitaisi hyväksyä tavaränäytteinä lähetettäväksi, sillä tuskinpa löytynee tavaränäytteitä, jotka ovat aivan ilman minkäänlaista kauppa-arvoa. Mitään ehdontonta, aina noudatettavaa sääntöä siitä, kuinka suuri arvo jollakin esineellä saa olla, jotta sen lähettäminen tavaränäytteenä kävisi päinsä, ei voida antaa, vaan tulee postitoimistojen tarkoin harkita kutakin yksityistä tapausta sekä tällöin panna pääpaino sille seikalle, tapahtuuko lähetys myyntitarkoituksessa tahi ei. Jos lähetys tapahtuu kauppatarkoituksessa, on kulloinkin kyseessä olevien esineiden kuljettaminen tavaränäytteinä ehdottomasti kielletty. Sitä vastoin on lähetys, joka sisältää täydellisiä tahi valmiita esineitä, hyväksyttävä tavaränäytteenä kuljettavaksi, jos esineiden suhteellisesti vähäpätöinen kauppa-arvo tahi muut asiaan vaikuttavat

seikat selvästi osoittavat, että kysymyksessä todella on *tavaranäyte* eikä mikään lähetys myyntitarkoituksessa. Asiata arvosteltaessa on myöskin otettava huomioon, kuka lähettäjä on ja kenelle lähetys tapahtuu, sillä nämä seikat saattavat aivan ratkaisevasti todentaa, onko kulloinkin kyseessä tavaranäyte tahi ei. Niinpä on itsestään selvää, että, jos jokin teollisuuslaitos lähettää valmistamiaan tahi tukkuliike kauppaamiaan pieniä esineitä ainoastaan yhden kappaleen samaa lajia jollekin kauppiaille, niin on kysymyksessä todellinen tavaranäyte, joka sellaisena on hyväksyttävä kuljetettavaksi, kun taas, yksityisen henkilön tahi vähittäiskauppiaan lähettäessä vaikkapa juuri samanlaisia esineitä, on yhtä selvää, että lähetys silloin tapahtuu kauppatarkoituksessa eikä sitä siis voida hyväksyä tavaranäytteenä lähetettäväksi.

Edellä sanotun valaisemiseksi mainittakoon tässä esimerkkinä, että lähetys, joka sisältää partaveitsen tahi useampiakin sellaisia, jos kukin niistä on erilainen, on esteettömästi hyväksyttävä tavaranäytteenä kuljetettavaksi, jos sen lähettää partaveitsiä valmistava tehdaslaitos taikka niitä yksinomaan tukuttain myyvä liike. Sitä vastoin samanlaista lähetystä ei voida hyväksyä tavaranäytteenä lähetettäväksi, jos lähettäjä on yksityinen henkilö tahi liike, joka harjoittaa kyseenalaisten esineiden vähittäiskauppaa. Niinikään ei voida hyväksyä tavaranäytteenä kuljetettavaksi tällaista lähetystä, jos kyseessä on teroitettavana olleen partaveitsen palauttaminen omistajalleen, vaikkapa tässä tapauksessa olisikin lähettäjänä partaveitsiä valmistava tehdaslaitos.

Tavaranäytelähetysten suhteen on kuitenkin aina huomattava, että ne kaikissa muissakin suhteissa täyttävät tavaranäyte-lähetyksille säädetyt ehdot kuin myöskin, että lähetettävä esine soveltuu kirjepostissa lähetettäväksi. Kirjapainoklisheet eivät missään tapauksessa sovellu tavaranäytteinä lähetettäväksi.

Helsingissä, Postihallituksessa, 14 päivänä syyskuuta 1918.

P. Jamalainen.

A. Saarnenheimo.

Poststyrelsens

1918. Allmänna skrivelse. N:o 41.

Postförvaltningen i Tyskland har anmärkt hos Poststyrelsen, att en del postkontor i Finland med småaktig bokstaflighet tolka den i § 1 af artikel XVIII i expeditionsreglementet till Hufvudkonventionen ingående bestämmelsen, att varuprofsförsändelser ej få innehålla något föremål, som eger handelsvärde, och returnera på grund af denna bestämmelse tidt och ofta af tyska postanstalter till befordran såsom varuprof godkända försändelser, samt anhåller om, att Poststyrelsen ville vidtaga erforderliga åtgärder för afhjälpande af nämnda missförhållande, som föranlåter oupphörliga berättigade klagomål från handels- och industrikretsars sida.

I anledning häraf, och då Poststyrelsens allmänna skrivelse N:o 7507 för den 19 april 1911 kan föranlåta det öfverklagade förfarandet, finner Poststyrelsen nödigt uppmärksamgöra postanstalterna på, att en trång bokstafstolkning af ofvannämnda bestämmelse står i strid med Hufvudkonventionens allmänna anda samt skulle, om densamma logiskt fullföljdes, slutligen leda därhän, att knappast några föremål alls skulle kunna godkännas till försändning såsom varuprof, ty föga gifves det varuprof, som vore absolut värdelösa. Någon allmängiltig regel om, huru högt värde ett föremål får ega för att kunna befordras såsom varuprof, kan icke uppställas, utan böra postanstalterna noggrant bedöma hvarje enskildt fall samt därvid fästa hufvudvigten därpå, om försändandet sker i handelsändamål eller icke. I fall försändandet sker i handelsändamål, är befordrandet af föremålen i fråga såsom varuprof absolut förbjudet. Där emot hör en försändelse, som innehåller fullständiga eller färdiga föremål, godkännas till befordran såsom varuprof, om föremålens jämförelsevis obetydliga handelsvärde eller andra omständigheter tvdligt ådagalägga, att man har att göra med ett verkligt *varuprof* och ej med en försändelse i handelsändamål. Vid bedömandet af

saken bör äfven fästas afseende därå, hvem afsändaren är och till hvem försändelsen är adresserad, ty dessa omständigheter kunna alldeles afgörande ådagalägga, om det i hvarje särskildt fall är fråga om ett varuprof eller icke. Sålunda är det själfklart, att om en industriell inrättning försänder smärre föremål af sin egen tillverkning — endast ett stycke af samma slag — eller en grosshandel dylika föremål, som den själf håller till salu, till någon handlande, så är det fråga om ett verkligt varuprof, som såsom sådant bör till befordran godkännas, medan det är likaså själfklart, att man har att göra med en försändelse i handelsändamål, då afsändaren är en enskild person eller en minutaffär, om också försändelsen innehölle fullkomligt likadanna föremål, och försändelsen kan därför ej godkännas till försändning såsom varuprof.

För att förtydliga det sagda, må här såsom exempel anföras, att en försändelse, innehållande en rakknif eller flera sådana, då de samtliga äro olika, bör obehindradt godkännas till befordran såsom varuprof, om afsändaren är en industriell inrättning, som tillverkar rakknifvar, eller en affär, som försäljer rakknifvar uteslutande i parti. Däremot kan en dylik försändelse ej godkännas till försändning såsom varuprof, om afsändaren är en enskild person eller en affär, som bedrifver minuthandel med ifrågavarande föremål. Likaså skulle man ej kunna godkänna till befordran såsom varuprof en dylik försändelse, om den innehölle en rakknif, som efter slipning återsändes till egaren, om också afsändaren vore en industriell inrättning, som tillverkar rakknifvar.

Beträffande varuprofsförsändelser bör likväl alltid iakttagas, att desamma äfven i samtliga öfriga hänseenden uppfylla villkoren för varuprofsförsändelser äfvensom, att föremålet, som försändes, lämpar sig till befordran med brefpost. Typografiska klichéer lämpa sig i ingen händelse till befordran såsom varuprof.

Helsingfors, å Poststyrelsen, den 14 september 1918.

P. Jamalainen.

A. Saarnenheimo.